

किंच इंद्रियाणीति अयमर्थः इंद्रियमनोबुद्धयोहिकामेनाधिष्ठिताबाह्यार्थप्रवणाभवन्ति तैश्चतथाभूतैरयंकामः ज्ञानंचिदाकाशरूपं आदर्शतलप्रख्यं यत्र योगिनोव्यवहितं विप्रकृष्टमतीतमनागतं वा पश्यन्ति यथोक्तमाचार्यैः विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं निजांतर्गतं पश्यन्त्यात्मनीति निजांतर्गतं शरीरांतर्गतं आत्मनिहार्दाकाशाख्ये ब्रह्मणि तन्मलेन आदर्शमिव आवृत्य देहिनं देहाभिमानिनं विशेषेण मोहयति विशब्दात् देहाभिमानशून्यं योगिनमपि व्युत्थानावस्थायां किंचिन्मोहयतीति गम्यत इति अक्षरयोजना स्पष्टा ॥ ४० ॥ तस्मादिति यस्मादिन्द्रियाण्यस्याधिष्ठानं सामंतस्येव गिरिदुर्गादिकं तस्मात्तान्येव नियम्य वशीकृत्य एनं कामं हि निश्चयेन प्रजहि प्रकर्षेण नाशय गिरिदुर्गादीन् स्वायत्तीकृत्येव तत्स्थं सामंतं घ्नंति राजानस्तद्वत् हंतव्यत्वे हेतुः पाप्मानं अत्युपं तत्रापि हेतुः ज्ञानविज्ञाननाशनमिति ज्ञानस्य शास्त्राचार्योपदेशजस्य पराक्षस्य विज्ञानस्य निदिध्यासनपरिपाकजस्यापरोक्षस्य च नाशनं ॥ ४१ ॥ न केवलं बाह्येन्द्रियजयेनैव कृतार्थत्वं किंतु मनोबुद्ध्योरपि जयः कर्तव्यः कामस्य समूलोच्छेदाय त्रिप्राकारदुर्गस्थस्य सामंतस्येवाभ्यंतरप्राकारद्वयजयेन अतो मनोबुद्ध्योर्जयार्थयोगं दर्शयति इंद्रियाणीति अत्र परत्वं सूक्ष्मत्वेन कारणत्वेन बाबोध्यं इंद्रियाणि चक्षुरादीनि पराणि त्वविषयेभ्यः पृथिव्यादिस्वाश्रयसहितेभ्यो गंधादिभ्यो वित्तपुत्रशरीरेभ्यश्च तेषां त

इंद्रियाणि मनोबुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ॥ एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनं ॥ ४० ॥ तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ ॥ पाप्मानं प्रजहित्वेन ज्ञानविज्ञाननाशनं ॥ ४१ ॥ इंद्रियाणि पराण्यादुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः ॥ मनसस्तु पराबुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥ ४२ ॥

त्कारणत्वात् तथाच कौपीतकिनः समामनंति ब्राह्मणे प्राणेभ्यो देवादेवेभ्यो लोका इति व्युच्चरन्तीत्यनुषज्यते प्राणेभ्य इन्द्रियेभ्यः देवास्तदधिष्ठाच्यो देवता उत्पद्यन्ते देवेभ्यश्च लोकाः भूतभौतिका उत्पद्यन्त इति श्रुत्यर्थः इन्द्रियेभ्यः परं मनः मनसा ह्येव पश्यति मनसा शृणोतीति श्रुतेरिन्द्रियाणां मनोविकारत्वात् तेन बाह्यार्थेभ्य इन्द्रियाण्याकृष्य मनसि प्रविलापनीयानीति दर्शितं केवलं परत्वमात्रप्रतिपादने प्रयोजनाभावात् मनसस्तु पराबुद्धिः तस्माद्वा एतस्मान्मनोमयात् अन्योतर आत्मा विज्ञानमय इति श्रुतेः मनसः प्रविलापनं तत्कारणे बुद्धौ कर्तव्यमित्यर्थः समष्टिबुद्धेरप्यत्रैवांतर्भावः यो बुद्धेः परतस्तु सः यस्तु तु शब्दोभास्यवर्गात् बुद्ध्युदेर्भासकस्य ज्ञानस्य वैलक्षण्यं गमयति यो बुद्धेरपि परतः सः ज्ञानपदाभिधेयः कामेन उल्लेखेन गर्भ इव आवृत्य इति व्यवहितेन संबंधः तथाच श्रुतिः यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेत् ज्ञानमात्मनि ज्ञानमात्मनि महति तद्यच्छेच्छांत आत्मनीति एतदुक्तं भवति वागादिबाह्येन्द्रियव्यापारमुत्सृज्य मनोमात्रेणावतिष्ठेत् मनोपि विषयविकल्पाभिमुखं ज्ञानात्मशब्दोदितायां बुद्धौ धारयेत् तामपि महत्यात्मनिसमष्टिबुद्धौ धारयेत् तत्तत्तमहां तमात्मानं शांते निष्कले परस्मिन् ज्योतिषि प्रत्यगात्मनि धारयेदिति ॥ ४२ ॥